

Første maa jeg da fremhæve, at der ved Sædberegningen ikke blot er Spørgsmaal om Pengebeløbet, men ogsaa om det Antal af Tønder, der vil fremkomme efter de to forskjellige Beregningsmaader. Dersom nemlig en Tønne Sæd, saaledes som det er fastsat i Loven af 12te Januar 1858, beregnes til 5 Rd., og Ansættelsen stæer derefter, saa vil der til Exempel af ethvert af de første 500 Rd. fremkomme 12 Tønder Sæd, der da beregnes efter Lovens Bestemmelser; men dersom man tager Bestemmelsen i Loven af 19de Februar 1861, hvorefter en Tønne Sæd ansættes til 4 Rd., saa udkommer der 15 Tønder.

Efter den anden Bestemmelse i Loven af 19de Februar 1861, hvorefter 1 Tønne Sæd ansættes til 4 Rd., udkommer der 15 Tønder Sæd. Dette giver allerede en ikke uvæsentlig Forskjel, men endnu væsentligere bliver Forskjellen, naar man holder sig til Tallene, eftersom 1 Tønne Sæd da ansættes til 4 eller 5 Rd. Jeg skal oplyse, hvilken Betydning det har havt i de Aar, i hvilke Sædtillæg har været beregnet; deraf vil det da med største Klarhed fremgaae, hvilket Resultat den ene eller den anden Beregning sandsynligviis vil give.

Den første Gang Sædberegningen kom til Anvendelse var ved Finantsloven 1858—59. Efter Bestemmelserne i Loven af 12te Januar 1858 ansættes den Gang en Tønne Sæd til 5 Rd. $32\frac{5}{7}$ f. Der beregnedes altsaa for hver Tønne Sæd et Tillæg af $32\frac{5}{7}$ f. Men havde man taget de senere Lønningsbestemmelser om Beregningen af Sædtillægget (som sagt, afeet fra, at de tillige gave et større Antal Tønder), vilde Tillægget have været 1 Rd. $32\frac{5}{7}$ f. Det andet Aar gav Beregningen et Gjennemsnitsbeløb af 4 Rd. 82 f. Da nu en Tønne Sæd beregnes til 5 Rd., fremkom derved slet ikke noget Tillæg efter Loven af 12te Januar, men efter Loven af 19de Februar 1861 vilde Tillægget være bleven 82 f. for hver Tønne. I Finantsaaret 1860—61 beregnedes 1 Tønne til 5 Rd. $22\frac{5}{6}$ f. Efter den førstnævnte Lov var Tillægget $22\frac{5}{6}$ f., men efter Loven af 19de Februar vilde det have været 1 Rd. $22\frac{5}{6}$ f. I Finantsaaret 1861—62 var Gjennemsnitssummen 5 Rd.

$72\frac{3}{4}$ f. Tillægget efter Loven af 12te Januar var altsaa $72\frac{3}{4}$ f., men vilde efter Loven af 19de Februar have været 1 Rd. $72\frac{3}{4}$ f. Efter det sidst sluttede Regnskabsaar endelig har Tillægget efter Loven af 12te Januar været 1 Rd. $54\frac{1}{4}$ f., og efter Loven af 19de Februar 2 Rd. I det sidste Aar komme Beløbene hinanden nærmest, men skulde noget Saadant indtræde, som den høitærede Minister synes at tænke paa, at Maximum skulde have nogen Betydning til at udjævne Forskjellen, maatte Gjennemsnitspriserne stige betydeligt over 6 Rd. $54\frac{1}{4}$ f., men det troer jeg, man skal indrømme, der ikke er den mindste Sandsynlighed for. Jeg skal anføre de Sædpriser, der have givet dette Gjennemsnitsbeløb, og man vil deraf see, at disse ere saa høie, at det ikke er sandsynligt, at man vil komme ud derover. Gjennemsnitsprisen af 6 Rd. $54\frac{1}{4}$ f. fremkommer ved en Priis af 10 Rd. 23 f. for 1 Td. Hvede, 7 Rd. 29 f. for 1 Td. Rug, 5 Rd. 29 f. for 1 Td. Byg og 3 Rd. 40 f. for 1 Td. Havre; disse Priser komme vi neppe, i det Mindste ikke meget betydeligt, over og det i al Fald kun ganske untagelsesviis. Tager man saaledes Resultatet af de 5 Aar, for hvilke Regnskaber foreligge og i hvilke Sædberegningen har været anvendt, siger jeg ikke for Meget, naar jeg siger, at Forskjellen i Beregningen efter Loven af 12te Januar 1858 og efter 19de Februar 1861 er det Tre dobbelte. Sædtillægget vil efter den sidste Lov blive 3 Gange saa høit som efter den første, og Spørgsmaalet vil da blive, om Universitetet har Evne til at bære en saa stærkt forøget Udgift. Derom kan der vist være Grund til at tvivle, da dets Budget i de senere Aar kun har holdt en kneben Balance. — Det Hensyn vilde dernæst være at gjøre gjældende, som en æret Rigsdagsmænd har fremhævet, at Lønningerne for Universitetets Professore ere fastsatte under Hensyn til en vis Sædberegning, og naar der nu foreslaaes en anden, der giver et betydeligt høiere Sædtillæg, vil der naturligt ogsaa kunne blive Spørgsmaal om en Revision af samtlige Lønningsbestemmelser.

I § 5 bestemmes Lønnen for Dvæstor for Universitetet til 2400 Rd., og der siges i Motiverne til Lovforslaget, at man finder det rigtigt at stille denne Embedsmænd lige med De-